

Ε΄ Κυριακή Νηστειών στον Άγιο Αντώνιο Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας



Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο Λόγο στον ιερό Ναό Αγίου Αντωνίου του Νέου, Πολιούχου Βεροίας, την Κυριακή 14 Απριλίου το πρωί (Ε΄των Νηστειών).

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας τέλεσε την χειροθεσία σε Αναγνώστη του κ. Γρηγορίου Ντινόπουλου, συνταξιούχου αξιωματικού, ο οποίος διακονεί στο αναλόγιο του Ναού. Επίσης ο Σεβασμιώτατος τέλεσε το καθιερωμένο κατ' έτος μνημόσυνο της αιμνήστου ευεργέτιδος Ευγενίας Μαλακούση.



© IMBNK Γραφείο Τύπου



© IMBNK Γραφείο Τύπου



Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ

«Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὃ ἐάν αἰ-τήσωμέν σε ποιήσης ἡμῖν».

Μία συζήτηση τοῦ Ἰησοῦ μέ τούς μα-θητές του μάς παρουσίασε τό ση--μερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Ὁ Χριστός, γνωρίζοντας, ὅτι ἡ ὥρα τοῦ Πάθους του πλησιάζει, ἐπι--διώκει νά προετοιμάσει τούς μα-θητές του γιά ὃ,τι πρόκειται νά συμ-βεῖ. Καί τότε βρίσκεται ἀντιμέ-τωπος μέ τό αἶτημα δύο μαθητῶν του ἀπό τόν στενότερο κύκλο, ἀπό αὐτούς πού εἶχε καλέσει πρῶτους ἀλλά καί ἀπό αὐτούς πού εἶχε πά-ρει μαζί του στό ὅρος Θαβώρ καί οἱ ὁποῖοι εἶχαν δεῖ τή Μεταμόρ-φω-σή του.

Ὁ Ἰάκωβος καί ὁ Ἰωάννης ἄκου-σαν ὅσα τούς εἶπε ὁ διδάσκαλός του γιά ὅσα ἐπρόκειτο νά ὑπομεί-νει γιά χάρη τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά ἡ ψυχή τους ἦταν ἀκόμη ἀνθρώ-πι-νη, ἦταν ἀκόμη σαρκική, καί δέν μπο-ροῦσαν νά σκεφθοῦν πνευμα-τι-κά, δέν μποροῦσαν νά ἱεραρ-χή-σουν ὅσα συνέβαιναν. Γι' αὐτό καί τό αἶτημα πού διατυπώνουν φαί-νε-ται ἐντελῶς ἐγωιστικό, φαίνε-ται ἐντελῶς ἔξω ἀπό αὐτά πού τούς ἔλεγε ὁ Χρι-στός.

«Θέλομεν ἵνα ὃ ἐάν αἰ-τήσωμέν σε ποιήσης ἡμῖν». Ὁ Χριστός ἐτοι-μά-ζεται νά ὑποτάξει τό θέλημά του στό θέλημα τοῦ οὐρανίου Πα-τρός του καί οἱ μαθητές του

έχουν τό δικό τους θέλημα. Ό Χριστός θά πεῖ σέ λίγο, προσευχόμενος στόν κῆ---πο τῆς Γεθσημανῆ, πρὸς τόν Θεό-Πατέρα του «πλήν οὐχ ὡς ἐγώ θέλω ἀλλά ὡς σύ», ἐνῶ γνω-ρί-ζει ὅτι αὐτό πού θέλει ὁ Θεός εἶναι ἡ θυσία του, ἀλλά οἱ μαθητές του ἐπιδιώκουν νά ἀπο-σπά-σουν τήν ὑπόσχεση τοῦ Χρι-στοῦ ὅτι θά ἱκανοποιήσῃ τό θέ-λημά τους, καί μάλιστα πρὶν νά τό διατυπώσουν. Καί τό θέλημά τους εἶναι ἡ πρωτο-κα-θεδρία τους δίπλα στόν Χριστό, ὅταν θά εἶναι στή δόξα του.

«Θέλομεν ἵνα ὁ ἐάν αἰτήσωμέν σε ποιήσης ἡμῖν».

Ποτέ ἴσως τό ἀνθρώπινο θέλημα δέν ἐκφράζεται μέ τόσο ἐμφατικό τρόπο, καί ποτέ ὁ Χριστός δέν ἀπα-ντᾷ καί δέν ἀρνεῖται νά δεχθεῖ μία ἀν-θρώπινη παράκληση τόσο κατηγορηματικά. Όμως δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού τό ἀνθρώπινο θέλημα συγκρούεται μέ τό θεῖο. Δέν εἶναι ἡ μόνη φορά πού οἱ ἄν-θρωποι, ἀντί νά δεχθοῦν τό θέλη-μα τοῦ Θεοῦ, προτάσσουν τό δικό τους καί τό ἀκολουθοῦν, ἀντί νά ἀκολουθοῦν τό θεῖο θέλημα.

Καί δέν εἶναι μόνο οἱ μαθητές πού ζητοῦν ἀπό τόν Χριστό νά ἱκα-νοποιήσῃ τό θέλημά τους. Εἴμαστε καί ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄνθρω-ποι, οἱ ὁποῖοι καθημερινά καί χω-ρίς νά τό σκεφτόμαστε καί χωρίς νά τό συνειδητοποιοῦμε προτάσ-σου-με τό θέλημά μας ἔναντι τοῦ θείου θελήματος. Καί μέ ποιόν τρό-πο τό κάνουμε;

Τό κάνουμε πρωτίστως μέ τή ζωή μας, μέ τίς ἐπιλογές μας, μέ τίς συ-νήθειές μας. Πόσες φορές διε-ρω-τώ--μεθα: «Τί θά ἤθελε ὁ Χριστός στήν περίπτωση αὐτή; Τί θά μᾶς ἔλε-γε ὁ Χριστός νά κάνουμε; Τί μᾶς λέγει τό εὐαγγέλιο;». Καί ἀκό-μη, πόσες φορές, ἐνῶ γνωρί-ζου-με τί πρέπει νά κάνουμε, ἐνῶ γνωρί-ζουμε ποιό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐμεῖς προτιμοῦμε νά κά-νου-με τό δικό μας, γιατί μᾶς εἶναι πιό εὔκολο, γιατί δέν ἀπαιτεῖ κόπο ἢ θυσία, γιατί δέν προσκρούει στόν ἐγωισμό μας;

Δέν εἶναι ὅμως μόνο ἡ ζωή μας καί οἱ πράξεις μας πού δείχνουν ὅτι προκρίνουμε τό θέλημά μας ἔναντι τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι συ-χνά καί ἡ προσευχή μας, στήν ὁποία ἀκολουθοῦμε τό πα-ρά-δειγ-μα τῶν δύο μαθητῶν τοῦ Χρι-στοῦ, γιά τούς ὁποίους ἀκούσαμε σήμερα.

Ζητούμε πολλές φορές και έμεϊς από τόν Θεό νά ικα-νο-ποιήσῃ τό θέλη-μά μας. Τοῦ λέμε «θέλομεν, ἵνα ὁ ἐάν αἰτήσωμέν σε ποιήσῃς ἡμῖν», χωρίς νά τόν ρωτοῦμε τί θέλει Ἐκεῖνος, χωρίς νά τοῦ ἐπι-τρέπου-με νά μᾶς δώσει ὅ,τι Ἐκεῖνος κρί-νει ὅτι εἶναι χρήσιμο καί ὠφέλιμο γιά τή ζωή μας καί τήν ψυ-χή μας. Προσευχόμαστε καί προ-τάσσουμε ἐγωιστικά τά δικά μας «θέλω», χω-ρίς νά ἔχουμε τήν ταπείνωση νά λέμε στόν Θεό ὅτι εἴ-μαστε ἕτοι-μοι νά δεχθοῦμε ὅ,τι Ἐκεῖνος ἐπι-τρέπει, ἀκολουθώντας καί τήν προ--τροπή τοῦ Κυρίου μας «ζητεῖτε πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ... καί ταῦτα πάντα προσ-τεθήσεται ὑμῖν».

Ἐχοντας ἀκούσει ὅμως τό σημε-ρι-νό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα καί τήν ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ στό αἴ-τημα τῶν μαθητῶν του, ἄς τό ξα-να-σκεφθοῦμε. Ἄς σκεφθοῦμε, κα-θ-ώς πλησιάζουμε πρὸς τό Πά-θος τοῦ Κυρίου μας, ὅτι Ἐκεῖνος ὑπή-κου-σε στό θέλημα τοῦ Πατρός του καί ὄχι στό δικό του, καί μά-λιστα ἔγινε «ὑπήκοος μέχρι θά-νά-του, θά-νάτου δέ σταυροῦ», χάριν τῆς δι-κῆς μας σωτηρίας, «ἡμῖν ὑπο--λι-μπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα τοῖς ἴχνε--σιν αὐτοῦ ἐπακολουθή-σω-μεν».

Ἡ ὑπακοή, δηλαδή, τοῦ Χριστοῦ στό θέλημα τοῦ Θεοῦ δέν εἶχε μό-νο σκοπό τή σωτηρία μας, ἀλλά εἶ-χε σκοπό νά δείξει καί σέ μᾶς ποιὰ πρέπει νά εἶναι εἶναι ἡ προτεραιό-τη-τά μας· νά μᾶς δείξει ὅτι τό θέ-λημα τοῦ Θεοῦ πρέπει νά προηγεῖ-ται τοῦ δικοῦ μας θελήμα-τος, ἐάν βεβαίως θέλουμε νά εἴ-μαστε τέ-κνα του καί μαθητές τοῦ Υἱοῦ του.

Μέ κριτήριο τό θέλημα τοῦ Θεοῦ πορεύθηκε στήν ἐπίγεια ζωή της καί ἡ μακα-ρι-στή Εὐδοξία Μαλα-κού-ση καί ἀναδείχθηκε μεγάλη εὐ-εργέτιδα τῆς πόλεώς μας καί τοῦ πολιούχου μας ἁγίου Ἀντω-νίου, ὥστε εὐγνωμόνως νά τή μνη-μονεύουμε μέχρι σήμερα καί νά τελοῦμε κατ' ἔτος τό ἱερό μνη-μό-συνό της, εὐχόμενοι στόν Θεό γιά τήν ἀνά-παυση τῆς ψυχῆς της.